

□ *του Βασίλη Τακτικού*

Η αναμενόμενη επίσημη διακήρυξη του κόμματος Γ. Παπανδρέου τραβάει πάνω της όλα τα φώτα της δημοσιότητας. Το μιντιακό κατεστημένο που πολέμησε όσο κανένα άλλο πολιτικό τα τελευταία χρόνια της κρίσης, θέλει δεν θέλει θα παρουσιάσει σήμερα το νέο εγχείρημα μέσα από διασταυρούμενα πυρά, ως ένα μεγάλο πολιτικό και επικοινωνιακό γεγονός, όπως αντικειμενικά του αξίζει.

Όχι μόνον γιατί το όνομα Παπανδρέου παραμένει μεγάλο brand name της πολιτικής, αλλά κυρίως γιατί πραγματικά έρχεται να αναδιατάξει το πολιτικό σκηνικό για μια σειρά από αντικειμενικούς λόγους που τώρα αποκαλύπτονται και έχουν να κάνουν με τη διαχείριση και αξιολόγηση των αιτιών της κρίσης. Έτσι έρχεται να λειτουργήσει ως καταλύτης των πολιτικών εξελίξεων.

□ Πρώτα από όλα γιατί το αντιμνημονιακό παραμύθιασμα άρχισε πλέον να ξεφτιίζει.

Το 2011 όταν έπεφτε η Κυβέρνηση Παπανδρέου, από μια διευρυμένη πολιτική συνομοσία στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, των Μπαρόζο, Σαρκοζί, Σαμαρά και Βενιζέλου, με σύνθημα πρέπει να «σκοτώσουμε» το δημοψήφισμα, τα 2/3 των κομμάτων του πολιτικού σκηνικού και του πολιτικού προσωπικού δήλωναν αντιμνημονιακοί.

Τρία χρόνια μετά, η Κυβέρνηση Σαμαρά- Βενιζέλου τερματίζει το βίο της ως βαθιά μνημονιακή, αλλά και με τεράστιο έλλειμμα στις απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις. Ταυτισμένη και στιγματισμένη δηλαδή, με αυτό που δαιμονολογούσε και ανίκανη να παρουσιάσει ένα καλύτερο διαχειριστικό πρόσωπο σχετικά με τη σκληρή διαπραγμάτευση που υποσχέθηκε ότι μπορούσε να πετύχει.

Άρα το ένα τρίτο των πολιτικών δυνάμεων που επένδυσαν πολιτικά και υποστήριζαν το αντιμνημονιακό αφήγημα, δεν έχουν ουσιαστικά επιχειρήματα να αντιμετωπίσουν τις επιλογές Παπανδρέου όσο κι αν συνεχίζουν με ανορθολογικά υπονοούμενα το «Καστελόριζο» και το «λεφτά υπάρχουν», όταν οι επιδόσεις τους στο ζήτημα του χρέους, της ανάπτυξης και της αντιμετώπισης της ανεργίας είναι πολύ χειρότερες.

Δεύτερον, γιατί η άμεση προοπτική της δοκιμής μιας αντιμνημονιακής Κυβέρνησης, με πιθανό κορμό το Σύριζα, όπως δείχνουν αυτή τη στιγμή οι δημοσκοπήσεις, δεν μπορεί να εγγυηθεί τίποτε χωρίς συμμάχους και ρεαλιστικές προσεγγίσεις. Το 1/3 των πολιτικών δυνάμεων που παραμένει στο αντιμνημονιακό μέτωπο, πλην του ΚΚΕ και της Χρυσής Αυγής δεν αφήνουν περιθώρια και προοπτική συνεργασίας.

Έπειτα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα καλείται να αποδείξει στη πράξη το εφικτό μιας εναλλακτικής αντιμνημονιακής πολιτικής, χωρίς να υπάρξει στάση πληρωμών ούτε ένα μήνα χωρίς μισθούς και στις συντάξεις.

Και εδώ αρχίζουν τα πολύ δύσκολα και μάλιστα χωρίς κόμματα συμμάχους. Αυτά προβληματίζουν πλέον μια σημαντική μερίδα Πολιτών και συνεπώς μια σημαντική δεξαμενή ψήφων που δεν συγκινείται από τη σκιαμαχία για το «σκίσιμο στα μνημόνια» και τους λεονταρισμούς ότι μπορούμε να αγνοήσουμε τους Ευρωπαίους εταίρους και δανειστές μας με το επιχείρημα ότι η «πειθήνια» Κυβέρνηση Παπανδρέου μας υποχρέωσε να δεχθούμε.

Οι ρόλοι πλέον έχουν αλλάξει και οι ίδιοι θα δοκιμαστούν στη πράξη με πολύ αμφίβολα αποτελέσματα. Τα παλιά αντιμνημονιακά επιχειρήματα σε λίγο δεν θα έχουν αξία και καινούργια από ότι φαίνεται δεν υπάρχουν. Σε κάθε περίπτωση εκείνοι που με κάθε τρόπο, καιροσκοπικά και από στενό κομματικό συμφέρον έριξαν το ανάθεμα στον τότε πρωθυπουργό Γ. Παπανδρέου θα αναγκαστούν να αναθεωρήσουν υπό τη πίεση των εξελίξεων καθώς τελειώνει ανέξοδη αντιμνημονιακή προπαγάνδα.

Αντιμετωπίζοντας τα πραγματικά αίτια της κρίσης, τη χρόνια παθογένεια του πελατειακού κράτους και το αντιπαραγωγικό μοντέλο που επικράτησε τα τελευταία χρόνια, ως θεμελιώδη αιτία των ελλειμμάτων, θα συναντήσουν μπροστά τους την εσωτερική παθογένεια του συστήματος, χωρίς την πολυτέλεια να μεταθέτουν όλες τις ευθύνες στους ξένους και στους δανειστές.

Στους δανειστές που παρεμπιπτόντως μετά την αναδιάρθρωση του 2011 δεν είναι πλέον οι αγορές αλλά οι άλλοι ευρωπαϊκοί λαοί μέσω των κοινοβουλίων τους. Αυτήν την λεπτομέρεια ξεχνούν οι αντιμνημονιακοί σωτήρες, αλλά πρόκειται να την θυμίσουν τα γεγονότα που έρχονται.

Αυτήν την αλήθεια και τον ορθολογισμό στην διαχείριση του χρέους είναι που θυμίζει η πολιτική του νέου κόμματος του Γ. Παπανδρέου. Αλλά από ότι φαίνεται για ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας δεν είναι αδιάφορο το γεγονός, η αυτοοργάνωση και ο κινηματικός χαρακτήρας του νέου κόμματος που καλείται να συμμετάσχει ο Έλληνας πολίτης.

Γιατί ο ΓΑΠ είναι ίσως ο μοναδικός Έλληνας πολιτικός ηγέτης που υποστηρίζει σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ότι το δημοκρατικό έλλειμμα είναι η αιτία του οικονομικού και όλων των άλλων στερήσεων και ελλειμμάτων της χώρας. Αυτό το έλλειμμα έρχεται να καλύψει με πρόταγμα τη διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών και την αυτοοργάνωση του πολίτη.